

Домашнє Завдання

20.09.2025

Савлюк І. 1-А клас

Мовлення:

1. Повторити Державні та народні символи України, знати столицю України!
2. Вміти переказувати казку: «Дерево миру». (Додаю нижче додатком)!
3. Вивчити вірш «Мир»

Мир

І дорослі, і малі –
Хочуть миру на землі.
Сонце світить угорі,
Мир потрібен дітворі
Хай дзвенить дитячий сміх.
Хай панує мир для всіх.

Всесвітній День Миру- 21 вересня!

Читання:

1. Буквар ст. 30-35- повторити Аа, Уу, Оо.
2. Буквар ст.36-40- читаємо Ии, Мм, Іі.
3. Читаємо копію з Читайлика.
4. Повторюємо голосні: а-у-о-и-і-е. Співаємо пісеньку голосних: «О-о-о-яєчко одно».

Письмо:

1. Зелений зошит ст. 13 Буква Іі – написати з обидвох сторін.
2. Називаємо слова, що зображені поруч: ікона, індик, Іван, індіанець.
3. Написати голосні позначені у червоному зошиті.

Казка «Дерево Миру»

У невеличкому селі, серед широкої галявини, стояло одне-єдине дерево. Його гілки були тонкі, мов пташині крила, а кора — сріблясто-сіра, ніби вкрита легким серпанком. Колись давно воно цвіло — прозорими квітами, що світилися вночі, наче зорі. Але вже багато років ніхто того цвіту не бачив.

Старі люди зітхали:

— Дерево спить. Воно живиться добром і злагодою, а в нас... — і замовкали.

Справді, у селі часто сварилися. Через мітлу біля паркану. Через яблука, що впали не в той двір. Через погляд, що здалося — кривий.

Жила в тому селі дівчинка Марта. Їй було дев'ять. Вона любила дивитися на дерево — їй здавалося, що воно сумує. Поруч завжди бігав її пес Гудзик — чорний, з рудими лапами та хвостом, що крутився, як гвинт.

— Дідусю Савко, — запитала якомсь Марта, — чому дерево ніколи не цвіте?

Старий дід підняв очі й тихо сказав:

— Бо воно чекає. Його серце прокидається тільки тоді, коли люди згадують про любов.

— А якщо я нагадаю? — спалахнули очі Марті.

— Спробуй, дитинко... Лише знай: дерево не любить гучних слів. Воно чує лише справжнє.

І Марта почала.

Вона допомогла бабусі Марії донести важкий кошик. Потім підбрала кота бабусі Ганни, який заліз у калюжу, і витерла його своїм шарфиком. Помирила

двох хлопців, які билися через старого м'яча. Гудзик гавкав і стрибав поруч, ніби підтримував кожен добрий вчинок.

Уночі Марта пішла до дерева — і завмерла. На самій верхівці тремтів один-єдиний прозорий бутон, що світився м'яким світлом.

— Побачило... — прошепотіла дівчинка.

Наступного дня вона розповіла про це дідусяві. А він — іншим. І пішло... Хтось прибрав сміття біля криниці. Інші влаштували спільний сніданок. А ще — концерт для стареньких. Дерево розцвітало поволі, обережно, наче перевіряло: “Чи надовго це?”

І от, коли все вже здавалося світлим, у село прийшов чужинець. Він був із сокирою і хитрим поглядом.

— Продайте дерево. Я зроблю з нього злий напій, щоб це нікчемне дерево засохло, а люди ненавиділи один одного ще більше! — Сміявся.

— Не дамо! — відповіли всі разом. І вперше за багато років усі трималися за одне — за дерево, за мир.

Тієї ночі на небі не було жодної хмари. А на галявині — не було жодної темної плями. Дерево Миру розцвіло — так, як ніколи раніше. Його квіти світилися м'яко, тепло. Люди стояли в тиші. Хтось плакав. Хтось посміхався крізь сльози.

А Марта тримала Гудзика на руках і шепотіла:

— Це не казка. Це ми. І ми це зробили.

Мораль казки “Дерево Миру”:

Мир не приходиться сам по собі — його творять щоденні добрі вчинки.

Навіть найменша доброта здатна пробудити щось велике й прекрасне. Злагода починається з кожного з нас.